

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ความตายอยู่กับเรา

โรคนี้มีพิสดารมาฆ่าสัตว์เป็นจำนวนมากต่อมาก เวลานี้เฉพาะอย่างยิ่งประชาชน มีจำนวนมากเท่าไร โรคนี้เยอะ เชื้อโรคก็เยอะ คนไข้จึงเยอะ เป็นอย่างนั้นแหละ แต่ก่อนก็ไม่เห็นมีอะไร โรงพยาบาลก็ไม่มีแต่ก่อนนะ ก็ดูเหมือนไม่มีโรคมีภัยอะไร เดียวนี้ เยอะ โรงพยาบาลเยอะเท่าไรคนตายยิ่งเยอะ คนมองข้ามไปเราจึงบอกจุดตามความจริง เสียบ้าง ในโรงพยาบาลหนึ่งๆ นั่นคือป่าช้า พยาบาลรักษาคนไข้ไม่หายก็ตายที่ โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่ง ตายแล้วค่อยขนออกไปๆ เติงโรงพยาบาลแต่ละเติงๆ คนไข้ตายไปสักเท่าไรๆ ป่าช้าอยู่ที่นั่น ให้คิดเสียบ้าง

ใครก้าวเข้าไปโรงพยาบาลว่าตั้งแต่จะหายๆ ไปตายก็มี ความตายมันอยู่กับเรา ไม่ได้อยู่กับที่นั่นที่นี้ ให้ดูตัวเอง ไปสถานที่ไหนก็เป็นสถานที่บำบัดรักษา รักษาไม่หายก็ ตาย เติงหนึ่งๆ ทั้งคนไข้หายไป ทั้งคนไข้ตายไป มีเยอะๆ แล้วดวงวิญญาณมาเกาะมา ยึดอยู่ตามนั้นละ โรงพยาบาล โรงพยาบาลเป็นสถานที่ประชุมหรือชุมนุมของดวง วิญญาณที่ตายไปแล้ว อยู่ที่โรงพยาบาลแต่ละแห่งๆ พอตายแล้วคิดหวังนั้นหวังนี้ จิต วิญญาณเกาะอยู่นั้น

ถ้าผู้ที่มีบาปหนักๆ ก็จมไปเลย ไม่มีโอกาสที่จะได้มาเกาะมายึดติดนั้นติดนี้ ถ้า ผู้มีบุญมากติดขึ้นเลย ผู้ที่สัมภเวสีจะหนักหรือเบาอะไรมันก็พอคาราคาซัง นี่ละมันวก เวียนไปเป็นเปรตเฝ้าโรงพยาบาล ใครไปเจ็บไข้ได้ป่วยมันมาจับขากระตักเอา อ้าว จริงๆ นะ พวกจิตวิญญาณ ภาวนาให้รู้เรื่องเสียก่อนแล้วจะเข้าใจเป็นยังงิตายสูญๆ มันหลับตาพูด พระพุทธเจ้า โลกวิทูรู้แจ้ง มันสูญไปไหน นั่น มันไม่ได้สูญ ตายก็เกาะ อยู่ตามนั้นละ ถ้าหากว่ากรรมหนักก็ลงเลย รอไม่ได้ ถ้ากรรมหนักทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว ฝ่าย ดีก็ติดเลยไม่รอ ฝ่ายชั่วก็ติดลงเลยไม่รอ

ฝ่ายคาราคาซัง ใ้พวกเขาจะไปไหนก็ไม่ไป อย่างลูกศิษย์ของหลวงตาบัวอยู่ที่ศาลา นี้ ให้มันภาวนามันก็หวังหมอน หันไปทางนี้ก็เป็นหมอน หันทางนี้ก็เป็นเสือ สุดท้ายก็ เลยไม่ได้เรื่องวันหนึ่งๆ นี่ละพวกเปรตเข้าใจไหม ลูกศิษย์หลวงตาบัวมีแต่เปรตทั้งนั้น ละ ไม่เป็นหน้าเป็นหลังอะไร แล้วไปไหนละที่นี้ เปรตมาจากไหน ต้นเค้าของเปรตคือ อะไร นี่ต้นเค้าของเปรตกินแล้วนอนก่อนแล้วมันอยู่นั้นละ ทุกวันไม่ไปไหนละ มีแต่ นอน มันหมดกำลัง ทุกวันนี้หมดกำลังแล้ว แต่มันก็หมดกำลังของส่วนธาตุส่วนชั้นธนะ ส่วนจิตไม่มีหมด จำ พูดให้มันชัดเจน ครอบโลกธาตุจะว่าอะไร

ที่ได้สอนท่านทั้งหลายเอาคำโกหกมาสอนหรือ เราทำแทบเป็นแทบตาย ฉีดยา สลบสลัวๆ ทำความเพียร เพราะเป็นนิสัยอย่างนี้ด้วย นิสัยผาดโผน ว่าอะไรแม้แต่พ่อ แม่ครูจารย์ใส่ขึ้นไปเพื่อขึ้น ท่านยังต้องร้องเอาไว้ มันผาดโผน ทำอะไรมันผาดโผน มัน เป็นละนิสัยอันนี้ มันรุนแรงอยู่ นิสัยนี้มันรุนแรงอยู่นะ นิสัยเรา ถ้าหากว่าไปทางผู้ร้าย ขายโจรแล้ว มันจะไม่ได้ตายในเรือนจำนะ มันจะตายอยู่ตามป่า คือไปต่อสู้อกับเจ้าหน้าที่ เขา ตายอยู่ในป่า เจ้าหน้าที่เขามัวอยู่ในป่า ไม่ได้จับตัวมันไปเข้าคุกละ ตายอยู่ในป่า เป็นอย่างนั้นละ นี่ถ้าเป็นโจรเป็นอย่างนั้นวางใจเถอะ

นี่มันตีหมุนมาทางธรรมะเสีย มันก็แบบเดียวกันมาทางธรรมะขาดสะบั้นไปเลย จึงได้ธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลายนี้ มีแต่เรื่องผาดโผนโจนทะยานทั้งนั้นละ ก็เลสมันไม่มีตัวอ่อนแอมมีแต่ตัวผาดโผนโจนทะยาน ธรรมะจะอ่อนแอไม่ได้ มันต้องขัดกันเต็ม เหนียวๆ นั่งตลอดรุ่งๆ ตลอดรุ่งจนกันแตก อย่างนั้นละมันผาดโผน นั่งวันไหนตลอด รุ่ง ฟาดเริ่มมีดตลอดรุ่ง ลูกถ่ายหนักถ่ายเบาไม่มีข้อยกเว้น มีข้อยกเว้นข้อเดียว คือเว้น แต่ครูบาอาจารย์หรือพระเณรเกิดอุบัติเหตุฉุกเฉินภายในวัด เราจะลุกไปช่วย ถ้า นอกจากนั้นแล้วไม่ให้มีเลย เอาเลยเรา นั่นเรียกว่าคำสัตย์คำจริง

ยกเว้นก็ยกเว้นอย่างที่ว่า อย่างเช่นครูบาอาจารย์ท่านเจ็บไข้ได้ป่วย หรือเกิดเหตุฉุกเฉินภายในวัดเราจะลุกไปช่วยเหตุการณ์อันนั้น ถ้าไม่มีเหตุการณ์ใด มีเฉพาะ เหตุการณ์ของเราเอาตายเลย นั่น ถ้าไม่ถึงวันเวลาออกไม่ได้ นั่น มัดอย่างนั้น แล้วจริง เสียะไม่ใช่เล่นๆ จริงเสียด้วย จิตนี้มันเด็ดอยู่ตลอด ทุกขเวทนาเผาร่างกายเหมือนไฟ ไฟเผาหัวตอ หัวตอคือเรา ทุกขเวทนาคือไฟ เหมือนไฟเผาหัวตอ เวลามันหนักหนัก จริงๆ แต่จิตไม่ยอมมถอยชิ มันจะเผาก็เผาไป หัวตอกับไฟ เอา เผากันไป จิตไฟเผา ไม่ได้ จิตนี้ทำงานฟัดไปเลย สติปัญญาหมุนตัวๆ เลย ผางออกได้ นั่น

คนเราไม่ได้โง่ตลอดเวลาจะ เวลาจะเป็นจะตายจริงๆ มันหาทางออกได้ ฉลาดนะ นั่งภาวนาฟาดเสียหามรุ่งหามค่ำ จนกระทั่งกันแตก นี่ก็พ่อแม่ครูจารย์ร้องเอาไว้ ทั้งๆ ที่ท่านใส่เราขึ้นนะ แต่เวลามันขึ้นมันผาดโผนเกินไปต้องร้องเอาไว้ให้ขึ้นพอดี อย่า ให้ขึ้นแบบผาดโผน นั่งจนกันแตกท่านก็หาอุบายสอน พอขึ้นไปกราบปั๊บ วันนั้นจะไปเล่าเรื่องอัศจรรย์ให้ท่านฟัง ถ้าวันไหนเราขึ้นไปเฉพาะเราองค์เดียวปั๊บแล้ว วันนั้นแน่ แล้ว คือฟัดกลางคืนขัดกับกิเลสพอแล้ว ตอนเช้าก็มาเล่าถวายท่าน เพื่อท่านได้แนะนำ ตรงไหนบกพร่องท่านแนะนำแล้วก็ขัดเลยๆ

พอขึ้นไปนั่งกราบปั๊บๆ ม้าตัวไหนที่มันคึกมันคะนองมาก เจ้าของเขาต้องฝึก อย่างหนักทรมาณอย่างหนัก ไม่ควรให้กินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การ ฝึกฝึกอย่างหนัก เอาจนกระทั่งมันลดยศลง ม้าลดยศลงการฝึกเขาก็ลดลง การ

ทรมาณฆ่าเขาก็ลดลง จนกระทั่งมันใช้การใช้งานได้แล้วการฝึกเช่นนั้นเขาก็ระงับไป ท่านพูดเพียงเท่านั้น ท่านไม่ได้หันมา ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังไงอยากให้ท่านว่าอย่างนั้น ท่านพูดเพียงเท่านั้นเราเข้าใจแล้ว จากนั้นมาเราก็ไม่นั่งตลอดรุ่งอย่างที่ว่า คือมันผาด โผน ก็เว้นคืนหรือสองคืนขึ้นไปแล้วๆ ไปที่ไร่น้ำเอาเป็นเอาตายออกเลย แล้วก็ธรรม อัจฉริยะก็เกิดขึ้นในขณะเดียวกัน ในเวลาจะตายจริงๆ ธรรมเกิดขึ้น

มันจะตายจริงๆ สติปัญญา มันจะหมุนของมันตัวๆ ไม่ถอย นั่นละได้ธรรม ที่นี้ เรื่องจะเป็นจะตายก็ระงับไปหมดเลย ได้ธรรมอัจฉริยะขึ้นมาๆ อย่างนั้น เอาจริงเอาจัง มาก เพราะนิสัยนี้มันจริงตั้งแต่ไหนแต่ไรมาตั้งแต่เป็นขรวัสส์ก็จริง ถ้างได้ล้มคำไหน แล้วต้องเอาให้ได้ไม่หยุด ขรวัสส์ก็เหมือนกัน ตั้งแต่เป็นขรวัสส์ก็เป็นอย่างนั้น แล้ว นิสัยเป็นคำสัตย์คำจริง เมื่อเข้าสู่ธรรมแล้วก็ยิ่งเด่นละที่นี้ ยิ่งใช้ได้หนักมือเอาเต็มทีๆ

ที่พูดทั้งนี้มันได้อานุโมทนาเจ้าของนะ ที่ว่าเจ้าของมีความอ่อนแอต่อแท้ที่ ตรงไหน ทำความเพียรอ่อนแอต่อแท้ตรงไหนๆ ไม่มี ชัดกันตลอดๆ มาเลย จะเป็นจะ ตายแพ้วทางไหนก็ เอา ยอมรับว่าแพ้ว เพราะสติปัญญาไม่พอ เอา ยอมแพ้วไป แต่ความรู้สึก ไม่ถอย นี้ได้ชมที่ความรู้สึกไม่ถอย เคยพูดให้ฟังจนกระทั่งน้ำตาร่วงบนภูเขาสู๊กิเลสไม่ได้ น้ำตาร่วงบนภูเขา เหอ มึงเอากูขนาดนี้เสียวนา เอาละยังงิมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอย กูไม่ถอย ว่ากิเลสเจ้าของนั่นละ มันก็เป็นจริงๆ นั่นละทำให้มูมานะ ความเคียดแค้นให้ กิเลสตอนที่กิเลสฟาดเราเสียจนกระทั่งน้ำตาร่วงบนภูเขาสู๊มันไม่ได้ๆ มันเหลือแต่ใจ แต่กำลังวังชาลดตายสู๊กิเลสไม่ได้

ล้มทั้งหงายๆ มาโรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน มาเล่าถวายให้ท่านฟัง ท่านพลิกใหม่แก้ใหม่ๆ กลับไปใหม่ เอาใหม่อยู่อย่างนั้น สุดท้ายก็ได้ เป็นอย่างนั้นละ เพราะฉะนั้นใครก็ตาม ยกไว้ที่ ขิปปากัญญา เสีย คือผู้รู้ได้เร็ว นอกนั้นมันแทบเป็น แทบตายทั้งนั้นละ อย่างครูบาอาจารย์องค์ไหนที่มาสอนพวกเราอยู่ปัจจุบันนี้ เวลาท่าน เล่าให้ฟังนั้นแหมไม่ใช่เล่นนะ เราก็นึกว่าเราเก่งคนหนึ่งเหมือนกัน เวลาท่านเล่าให้ฟัง เราหมอบนะ เหมือนหนึ่งว่าสู้ท่านไม่ได้การฝึกทรมาณอย่างหนักๆ ครูบาอาจารย์ ทั้งหลายเป็นอย่างนั้น ไม่จริงอย่างนั้นไม่ได้กิเลส ต้องเอาอย่างหนักๆ นี้พูดถึงเวลามัน รบกัน

อย่างทุกวันนี้ไม่ได้หน้าได้หลังอะไร ไม่ได้เลย มีแต่อ่อนเปียกๆ ตลอดเวลา เดินเหยือกๆ แหย็กๆ ไปที่ไหนอ่อนเปลี้ยแล้วทุกวันนี้ละ เดินเหยือกๆ แหย็กๆ ไปนี้ อ่อนแล้วกำลังหมด แต่ก่อนมันตีตีปั้งๆๆ เคยได้เล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟังละมังการฝึก เรา การนอน คำแม่ละฝิ่งลือก เวลาท่านพระครูท่านมาอยู่วัดบ้านที่สถานีทุกวันนี้ วัดบ้าน อยู่ย่น เขานิมนต์ท่านมาทำบุญ เวลาท่านจะกลับ เราก็ตกลงใจเรียบบร้อยแล้ว ตั้งใจแล้ว

ว่าจะบวชจะไปพร้อมท่าน ทีนี้พอพ่อออกจากวัดมาก็มาบ้าน บอกว่าท่านเตรียมตัวแล้ว ท่านจะไปแล้วนะ เราก็ไม่มีอะไร มีแต่เตรียมตัว

สักเดียวแม่บีบมานั่งข้างๆ เดี่ยวแม่จะบอกว้างั้น กิจการงานอะไรๆ แม่ไม่มีที่ต้องตಿನะลูก แต่การนอนนี่เหมือนตายนะลูก อย่างอื่นอย่างใดไม่เด่นเท่าการนอน การนอนนี่เหมือนตายนะ แม่เป็นห่วงการนอน แล้วเวลาไปบวช หมู่เพื่อนไปบิณฑบาตบ้านนั้นเมื่อนักกลับมา แล้วไปนิมนต์ท่านบัวมาฉันจังหัน อย่าให้แม่ได้ยินเลย แม่จะเอาหัวมุดดินไปเลย ฟังนี่เจยนะนั่น ฟังแล้วฝังลึกมากนะ การนอนนะลูก อย่างอื่นแม่ไม่มีที่ต้องติ แต่การนอนนี่เหมือนตายนะลูก ไม่ได้เหมือนอะไรเหมือนตาย

เหตุนี้คืออะไร เราจะไปไหนแต่เช้านี้เราบอกแม่ก่อน วันพรุ่งนี้เข้าปลุก หน้อยนะจะไปธุระแต่เช้า พอแม่รับทราบแล้วทีนี้ทอดธุระ นั้นละความทอดธุระนะ มีแม่รับทราบแล้วเอาตายว่าเลยนอน ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง นี่ละมันก็เป็นแบบนั้นไปเลย ทีนี้แม่ไม่ได้คิดภายในของเราซิ เพราะฉะนั้นจึงว่า เวลานอนนี่เหมือนตาย คือไม่มีตื่นเอง ต้องไปปลุกว้างั้น ความภายในของเราคือมีแม่ ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง เท่านั้นทั้งเลย

ทีนี้ลาแม่มาแล้วก็จับปั๊บ พอก้าวออกจากบ้านไปวัด เอานะทีนี้ แม่ไม่ได้มาปลุกนะ เราต้องเป็นตัวของเราเต็มที่ จากนั้นติดฝังเลย อย่างนั้นละตัดเจ้าของ ได้ ๑๘ พรรษาถึงได้ฝึกการตื่นนอนใหม่ คือตื่นนอนนี้ถ้ามีคนนอนอยู่ข้างๆ นี่ตื่นด้วยกันนะ การตื่นนอนมันติดฝังเลยเชียว ไม่ได้ตื่นธรรมดา ผู้ที่นอนหลับอยู่ด้วยกันอาจจะตื่นกับเราเวลาเราตื่นนอนก็ได้ เวลาตื่นนอนมันตื่นจริงๆ

ถึง ๑๘ พรรษาถึงได้ฝึกการตื่นนอนเสียใหม่ ไม่งั้นติดฝังตลอด มันเคยมันชินติดฝัง ๑๘ พรรษา ทุกสิ่งทุกอย่างก็ว่าเรียบร้อยไปหมดแล้ว ทีนี้การหลับนอนควรจะให้เป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นที่สวยงามให้พอเหมาะพอดี ไม่ให้มันผาดโผนเหมือนที่เป็นมาเป็นมา มันผาดโผนมาก ตื่นนอนติดฝังเลยเชียว พรรษา ๑๘ ฝึกใหม่ ฝึกนอน เพราะนอนแบบแม่เนื้อตื่นนายพรานนี้ตั้งแต่วันเข้าไปเป็นนาค จนกระทั่งพรรษา ๑๘ ตื่นแบบนั้นทั้งนั้น ตื่นนี่ฝังเลยๆ พอพรรษา ๑๘ ฝึกใหม่ ฝึกมาจนได้น้ำได้เนื้อ พอตื่นนี้มันจะไม่รู้สึกตัวนะ มันจะติดของมันเอง ติดฝังๆ เลย

๑๘ พรรษาฝึกใหม่ ให้อยู่ในความพอดีบพอดี พอตื่นนอนมาแล้วรู้ทิศรู้ทางทุกสิ่งทุกอย่างแล้วค่อยลุกขึ้นมาด้วยความเรียบร้อย แต่ก่อนมันปึงเลยทันที ตอนนั้นตอนรบข้าศึกยกให้ การทำแบบนี้ถูกต้อง คือความไม่นอนใจ บัดนี้ไม่ได้ทำอย่างนั้น ข้าศึกศัตรูทั้งหลายมันก็ม้วนเสื่อๆ ไปหมดแล้ว ทีนี้การตื่นนอนการหลับนอนเราควรจะให้ เป็นความพอดี จึงต้องฝึกการตื่นเสียใหม่ ไม่งั้นตื่นมันติดฝังเลย ๑๘ พรรษาฝึกใหม่

ให้มันตื่นนอนรู้ทิศทางแล้วค่อยลุก ถึงอย่างนั้นก็ฝึกยากอยู่นะ พอปีบตีตึงเลย ๆ กว่า
จะได้ที่ไต่ทาง โอ๊ย นานอยู่นะ

นี่ละความเคยชินต่อนิสัย ตั้งแต่วันเข้าเป็นนาคนี้ถึง ๑๘ ปี ตื่นนอนแบบนี้ทั้งนั้น
เป็นมาที่การฝึก อะไรที่ถ้ามันเคยชินต่อนิสัยแล้วมันเป็นเองของมัน เช่นอย่างเราตื่น
นอนตีตึงเลย ตึงเลยเชียว ๑๘ พรรษาฝึกใหม่การตื่นนอน พอรู้ทิศทางอะไร
เรียบบร้อยแล้วค่อยลุกธรรมดา ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ง่าย ๆ นะ พอปีบตีตึงแล้ว ลุกแล้ว
ขึ้นแล้ว มันเคยชินต่อนิสัย ฝึกให้มีความพอดี ฝึกไปฝึกมากก็อยู่ในความพอดี จากนั้นก็
เลยความพอดีเหมือนคนตายแล้วเลย มันไม่ยอมตื่น มันไม่พอดี นี่ละการฝึกตนเป็น
อย่างนั้น

เราพูดจริง ๆ เราฝึกอย่างนั้นฝึกเรา สำคัญที่นิสัยมันจริงจัง อันนี้ละพาให้ตี นิสัย
จริงจังมากที่สุดทีเดียว ว่าอะไรขาดสะบั้นไปเลย ๆ ไม่มีคำว่าอ่อนแอท้อแท้ มันเด็ดเด็ดของ
มันจริง วันนี้ก็ไม่มีอะไรละ จะให้พร (เรือนจำจังหวัดมหาสารคาม ขอความเมตตาสร้าง
อาคารเรียนหนังสือและปฏิบัติธรรมสำหรับนักโทษ เป็นค่าวัสดุ ๒๐๘,๑๐๕ บาท หลวง
ตาเมตตาให้)

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ